

De dode arm – Allard Schröder

Door een van de vier ramen aan de voorkant naar buiten kijkend zag Ernst iemand, die hij vagelijk kende, langs lopen. Toen de voorbijganger onwillekeurig naar boven keek, buitelde er een tinteling door Ernsts lichaam, dat onverwacht jong en ongebruikt leek, alsof het nu ineens aan een nieuw mens toebehoorde. Het was een groot geluk voor even iemand achter het raam te zijn, wiens raadselachtige aanwezigheid daar de voorbijganger bezig zou houden. 's Nachts wakker liggend zou deze aan de mysterieuze verschijning denken, die hij even vluchtig op de eerste verdieping van Villa Nimrod had gezien, en er zou zich een vreemd, onbestemd verlangen van hem meester maken; hij zou zich de gestalte achter het raam herinneren en dat hij op dat moment in een flits had beseft dat er andere werelden waren dan de zijne, werelden die zich grotendeels aan zijn waarneming onttrokken, maar waar de tijd voortsnelde van het ene flonkerende moment naar het andere.

(uit: *De dode arm*)